

VAS-GEREBEN

Megjelenik minden vasárnap Munkácsen. Felelős szerkesztő Hajdu József Munkácsen, közlemények és hirdetések a szerkesztőséghez küldendők.

Társadalmi élezes hetilap és polgári közlöny.

Előfizetési ár: Egész évre 3 frt. 60 kr., három hónapra 90 kr. Egyszeri szám ára 10 kr. Hirdetések sora 5 kr. Nyilatkozó sora 10 kr. Régi iratok vissza nem adandók.

Hosszu napok.

Mi történt itt, tán meg gárgyult vagy mind alszik ez a falu népe, vagy mi jaj, hogy minden ember fíja kaptányba bujt, a lábát meg valami fejr stikkelt zacskóba huzta, meg a botosok firmája is át változott meg át szegődött más ólaira, itt biztosan valami pusztulás következett be, a fű trafik be van zárva, a fickálások a kávéházba tárgyalának a zöld posztos asztal mellett a gojbisokokat szurkálják, a falusi parasztok be gyűnnek a fű királyi bírósághoz procedurát vigezni, stómpólt nem kapnak mert az egész embriség el bujt csak egy nehány meztalabos sétál az utcán össze vissza, az Andrások a ser mirisekbe nyugottan ereszkednek, mintha valami nagy dőgon estek volna keresztül, hol a trafik, se dohányt, se szivart, se stemfilit nem kapnak a procedurárok, még a városházi szemantus is mind el bujt, az öreg fickális a csónak parti kuriába a káposztás kertbe vadászik, ott lövöldözi a verebket jaz fíjalival, a a csendes paradéba csak néha, néha jaz latorca hid főréi egy pár kartács lövist lehet hallani, más mondok ez nem járja, hogy ilyen csendes szünet van, a vin fickális meg lövöldözött, hát ú keme akar itt valami vadászatot csinálni, van két kapója is az meg a káposztás kertbe szaglál, na ez derik paradé, a tisztót kaptányos atyafíjak elhuzdoltak, ez meg itt vadászik, el kell tölle viteitni jaz flintat, mer még valami utast meg szerétel a hidon, osztán vizek ú kemit jaz kőterbe, ott osztán majd esereghet elszel a felü, hogy ezen artikulus, mer amaz artikulus szerint kiván menekülni; vin boldog ne csinálják kee magának bajt; ezcezer csak látom, hogy a fű királyi bíróval sétel jaz fű piaczon, ez biztosan azt panaszolja, hogy nincsen stemfili a trafikba, mert Fulimán Béres a fű trafik komendálója is fejr zacskóba huzta a lába fejt meg hona aljába szorított egy borny bír tarisznyát, osztán az Éva anyó kendőjét oda gyúrte mellé, és indul jaz rabinus ú szensége elibe bejelenteni, hogy hónap fogja jaz stemfilit meg jaz trafik dohányt ki szógnálni mert most ú keme is a „Jontiper” file hosszu napot heveri már ma la, de mondok ezt a Tisza Kálmán atyus nem fogja elszívághetni, hogy a trafik a kigyelmelek kedvijvir bezárva legyik, az ilyen rónny nem ir egy fa garast sem, se stemfili, sem szivar, sem dohány nincsen csak srimfí, a mi be jaz lábát be dugja, ez nem járja, megyek a fű bírályi bíróhoz, a meg elutasítja az instancziáját, mert jaz referencsnek ú nem parancsolhat az meg még kajabál az öreg Gyula bácsi haragszik, mer hát a szonygya, hogy neki száz pere esik egygy napra, osztég ha nem jó a vizgís tessik apellálni, mondok, hát mindig apellálják a szeginy ember, inkább lemondunk mindentele igazságos keresetrü, had vigye a szél az ilyen igazságot, ha nem ha engem megztámad valaki perrel, azt is bocássza szelnek, mert osztég olyat csinálók, hogy ezt a fű királyi bírósági palotát ki

czipelem kőterestül együtt, jaz hid vigire, hogy aza vin fickális ha lövöldözni fog hamarabb írje azt a miltó helyet a mi neki dukál, mert már ilyen sokvíri hűsleges ügykerdeside után megirdemelné ú keme a fű királyi bíróságtul egy kis állami szobát, meg egy kis országos abrakot —

Dehát mind ezek felett nagyon sírtónék tanfóm leginkább, hogy stemfilit nem lehet kapnyí ezen jaz hosszu zsidó név napon keresztu, még jaz főnaccok is elmentek vadászni, mivel hogy úkemek is jaz zsidókat tartoznak ki szógnáni, és mivel, hogy jaz únnepe be állt hát az ú kötelességök is a szegre van akasztva, mer hát úk is meg tartják jaz sábet jaz zsidó urakkal la, és azir nem lehet egyget sem látnyi, mer ú kemek is strifilibe huzták a lábok fejt mint jaz orosz fajta csurak zsidók, hát szígyelnek jaz emberek közibe ki szágnyi, azir hát megzúnt a stemfiliz mestersége is jaz mai napral; más mondok ez még sem dukál, hogy ezek így rá szegyik az embert, ez valóságos csalás, hogy a stemfilit nem lehet hun fe tanáni, ha kirinyvt adok be stemfili nélkül, a tinta nyaló rá írja, hogy a stemfilit nem tanakozott, osztég jelent is csiná a fű királyi bíróhoz, az meg bekláld jaz dírecióhoz, penég hát az ilyen törvény tevis nem mutatódik igazságosnak, mivel hogy stemfilit nem lehet kapni, hát azir nem duká a procedurás ezibilet bejelentenyi, hogy a trafikos strimfibe járja keresztu hasul jaz latorca partot, aszongya hogy neki ma egy duká, hát neki így duká, és hogy a kirinyven stemfili nincsen azir meg strófi duká, tessik osztég igazságot lininstálni, aszongya a fű királyi bíró, hogy ú keme az igazságot tartóbazárbu ki foggyott, és nem csak hogy egy csöpp sincs belöde, de még hire sem vót annak ott soha se, a fickálások meg aszongyik, hogy úk az igazságot mind elperelték a törvény tevisigektna, és azt csak a patékába lehet tanáni az olyan emberek számára a kit jaz vészett kutya meg mart, a mitú osztég ug kigyógyul, hogy se meg nem vész, sem eleven nem lessz többet, hát nincsen mai időben igazság a mit a törvény teviségek magok is meg untak má, mivel hogy az egész idog jaz bakator törvénybü folyik ki, ez a apró pereket kenegető bakator törvény csak annyit mint egy A. B. C. — es kömv, még is olyan artikulusok vannak benne, hogy hát az azt a bakator bíró kimagyarázza, a semmit kiró level után meg a semmit adó fű törvényteviség jaz bakator pereket alá írja, mehet akár még kilencs a patékába igazságot vonnyí vagy két garasir, hogy utó írje azokat a nebulókat a kik valami betegségi miatt ki lettek kuralva a temető kert gyepes honjai alá; ott sincs többé sem leváta sem apelláta —

Mit szólatna ehöz Pántinyi Terofinum jaz igazság fű mestere Pestyenc; oda se irdemes panaszukodni, mér hogy hátlan ú keme a panaszt a me-

hetes kovcsal lekoldi ide la Beregszászba Aranyold Sányinak a törvény tevóság első kiszőlőjának ez meg mellé csatol egy olyan atezátutumot, hogy nincs abba semmi törvényi való, ha jaz bakator biró dudváradik azt ő keme bátran teheti, mert aszongya ő keme jaz bakator biró, hogy tódni váárlád, hógy áó bukántór pörökbe apellautannák helyeé nenceseény. — Derik ám az a bakator törvény, mer ha azt egy olyan bakatornyos törvény tevó módosztatja akkor az aísó peresnek trágyázának is liciztálnak is egy fél nap alatt. —

Mag ostégy ha valanék pimacz házfundusos a bírőjét nem szívólheti, a bakatoros törvény tevó a bakator törvény szerént azonnal ki mozgatja mint a borbé student mikor a fájsz fog helyett az egssíges fogadat ki húzza.

Ez ám a rögnyón itélető törvény tevó, mer hát Riklantom a Bandongóját az igazságy temetsíginek kolerás szagában ilünk, a mondó vagyok, hogy az igazat ki bőffentenyi nem duká, mer hátlan akko Szemes Eleg bácsi a királyi fő nyúvévész nyúvelősige alá kökerúnyi, ő meg csak azt pantirozza fel, hogy a palota cserapes, két adág rántott leves, osztán hadd szőljik az a csöndes. —

Ilyen a mai napságban az igazságy tevisé, próbáljik csak valaki túllem igazságot kirnya, aszondom neki hogy nem kap ke, mert azt pizir adják jaz patékába, ha a veszett kntya megharapta, osztán bandukolhat ke a Riklandi árok sorokat fel keresni, mert jaz másik fele igazságot a macska bepiszuka, ostégy bekaparodott az irattárba, ott penégy a pocok mind megotte jaz paperoskal együtt, hát kifogyott la. —

Jó mondja az Iczik meg jaz Lévi, hogy piz kő, nem igazságy, abba rejlik az igazságy és akko osztán minyígy fog csilogni mint a fekete fődbáz jaz gyémánt kü, miko jaz tüzes világosságot szemed közéé vágja, addig mindig így lesz, míg valami Kossuth fele magyar nem irkezik valahunen. —

Addig szabad lönynyi stemfli és dohány deficzitnek is, meg trafék bukásnak meg bukkott bakator pernek is, meg nem igazságnak is. — Ezéé vótak vóna jaz hosszú napi létániák jaz zsidó urak hosszú napi bójtos Jontiper napjára virádró, mit foljegyzett fekete kúrtó festikvel jaz kimny kötrő görbe vessának hasznátlása mellett jaz Gerben ő nagysága la a mint dukál. ! ! ! ! !

Humoreszk.

Diamantbrillant Salamon gazdag polgár férjhez adta a leányát, a mit fényes anepélyességgel kötött össze. A vőfély megbízottat, hogy a lakúra egykezesek valami híres-nevezetes embert is meghívni, a ki majd megírja ennek az örömapnapnak a históriáját valamelyik újságba.

A vőfély választása híres kynologunkra, G reggus Agostara esett.

Együtt volt már a vendégsereg, mikor a vőfély rohan be lelekeskadatlan s jelenti Diamantbrillant úrnak:

— A herr fon Gregóss jun.

— Wie hájst? kérdi áldott tudatlansággal a házi úr —

— Kicsede az a Gregóss?

— Kicsede? hát ádó híres ember, a notabilitét.

— Vos fer e notabilitét?

— Na, en esztétiker.

— Wie hájst? vos is en esztétiker?

— Na, vos sollach Ihnen sagen: en preffesser an der

Inwersert . . .

Mire Diamantbrillant ur csúfal elrántotta a száját, kicsinylőleg hunyortott a szemével s azt felelte:

— Ae e so! Mast már todok: e schoerrer, haste e notabilität.

Szépek Albuma.

Motto: Glória! . . . Glória! . . . a tureur . . . geradehalter és több e fajta angol kulzalelősegek feltalálójának!

Rémségesen sajnáljuk borzalmasan sorsunkat, hogy a természet bennünket nem szoba festőknek teremtett, mert akkor ti lennétek — szivünk választottjai! — Oh Leokádia! Oh Vén (h) us — ti . . . a választottak a kiket művészetünk legelősor papjira vetett volna, éjjeli szivrok sötétségben, hogy képtek meg maradjon a boldog utóknak, hogy az öreg nagy mamáknak lett légyen mivel jégzegenyi gyöngye szivó unokáit. —

De hát hiába. — ennek így kellett lenni, . . . mi nem vagyunk szoba festők, — ti nem lesztek soha asszonyok de egyenesen nagymamák . . . Miér?? Mer azér!!!

Nem vagyunk a ma szerencés helyzetben, hogy — nyelvekéitéknek hosszadalmasságtól valami acs — pallér — „zöl stokkal” — megmérlettük volna, de igen is tapasztaltuk, hogy egy kicsikét hosszacsakak bio? azok; nem ártana belőlök valamikéket le faricskálni! . . . Miér??? Mer* azér*!!!

Lehet hogy ennek megtörténtét gátolni igyekezik a boldog — gárde dedames — ki veletek lejtí át a hosszú nyári esték

T A R C S A.

Folytatás.

ARANY TROMBITA

irta. Sárosi Gyula, 1848-ban.

Másutt egy fogják fel az új szabadságot,
Hogy fel kell osztani, az új jószágot.
Miért legyen többje, az urnak mint másnak,
Neki esnek tehát, a föld foglalásnak.
Majorsági földet, és urt legelőt,
Foglalván el, szántják, az ur orra előtt.
Sőt hogy tető pontra, hájjon a gyalázat,
Néhol fel is török, a volt urt házat.
Igy tettek bekésében, Igy tettek zsolnabán,
De részesült is, a törvény sulyában,
Mert a magyar kormány, körmükre kopanott,
S váltig keserülük, az elfoglalt bontott.
De hát végük is fel a dolgot józauul,
Hisz a magyar ember, maga káran tanul.

Atyafi! nem zsidná össze kend a lelkét,
Ha szeller szomszédja, elvenn a telkét.
Ha egy kop, hírvél, házat elfoglalni,
S egyenlőség révén, mindent elfoglalni.
Biz azt mondan kend: böhö pokal gyurta,
Hogy neked is legyen, kaparj te is kurta.
Tessek, vagy ne tessék, arra semmi gondon,
Hanem atyámfia, én is csak azt mondom.
Hódoljunk annak az arany közmondásnak,
Mi magadnak káros, ne akard azt másnak.
Mas tulajdonának, ne bíncsod, a nőjzia . . .
Az urt jószág sem a Csáki számlája . . .
Tiszteljük a törvényt! ki azon túl híza,
S ország uton kívül nyargal kívánásága.
Ki szabad rablást ért az egyenlőségen,
Azt felszokták kötni, ma is úgy, mint régén.
Mert az egyenlőség, csak oda megyen ki,
Hogy a törvény előtt egy forma mindenki.
S ur-é vagy paraszt-é nem tesz különbséget,
Harcoljunk, áldozunk, kell a közjő végett.
A nyert szabadságot, véven átálában,
Hálával fogadják, az egész országban.
A földi tótok, kevés kivételél,

—lovagatlan unalmas óráit; pedig kár neki fáradni veletek; mert drága és kellemes személyeskedéteknek biztossága, örökké véde lesz szépségeitek!!! . . . által. — Mert hogy emberi halandó akadjan ki rajtatok fejletse szeit — hacsak telvedesből nem vak, vagy néha felétek szemére kancsalit, — élvezsen lehetelen.—

Egy eset foroghat fenn csak ez esetben; és pedig az, hogy az embereknem nem kellvén, valami bus öröd — az is berugva — feltévdő a pokolmélységes fenekéből és elvris beneteket oda — kerelpelőnek. —

Valdóan a corsó egészen hangtalan volna ha kedves és beces alakjaitok ott nem fityegnének minden este, és egy éves uszó bornyu bümbőléshez hasonló, hangtok, és fület sértő hangos, piszkos, pletykátok nem rontanók ott a levegőt!

Oh pedig beh kár! . . . mert ha talán nyelveitek nem lenne oly hosszú, — talán — talán — akadna egy eddig ösmertelen gyász magyar, ki megbámulná . . . mesterkelt, elrejtett természet ellenes eddig ösmert vagy ösmertelen csábjaitokat. — Megbámulná — azokat a gyönyörű savó színű birka szemeket, azokat a gyönyörűes és már talán öszebe vegyülő gondorított szöke, — festékekkel aranyozott — firtókét, azokat a rég kihullott csikó fogak helyett berakott mű log sorokat, azokat a gyönyörű, síphidíhat futzóbe ránczajlót — termeketek!!!

Nem dicserünk ez alkalommal benneketek tovább, — legközelebbi alkalommal igérjük hogy még mind azt napfényre hozzuk — a mit eddig a feledés fátyola eltakart szemeknél elől. —

Addig is — — pá! ? pá! ? gyönyörikék . . . firczeles közben jusson eszetekbe mindég, hogy mint két, örökké ügyelő, árnyék, hátaitok mögött vannak, —

Bot és Bunkó.

Curiozum.

A városi képviselő testület Csereszky Antal urat fel fogadta rendes szónoknak, és a polgármester és az egész képviselő testület képviselőjének, miután ezen intézkedés azt bizonyítja, hogy nincs szabály kivétel nélkül mert hát „nulla regula sine exceptio.” — azonnal elvja megállapodásra jöttek, hogy saját képviseltesétek végett annak tekintetéből, hogy a polgárokat a képviselő testület nem képviseli, ök is fognak egy jog képviselőt minden gyűlésbe — beküldeni, hogy a tisztelt szónok urnak reconterrázon.

Közügyes.

Napi rend.

A szóház melletti járdá kiegészése befejezetni fog annál in-

Üdvözlek a törvényet, örvendő kebelled.
Iám rájok a Nádor hiába számított,
Mert azok is kiket Horbán elámitott.
Igaz utra térek által látván gazdát,
Hogy öket a tót pap, vitte gazul jégre.
Alföldön a svábok, szlávok, és bolgárok,
Szabadág szeretet józau új polgárok,
Szepes megyében meg, a hegyi németek,
Magyarán örcnek, épen úgy mint ketek.
Sót az oroszok is nagy részt tisztán látnak,
Köztük hossza vége, nincs a sok vívatnák.
S hogy a szabadságot, bálványozzák térdén,
Csak Popovics Bazil pátspóke az érdem.
Az oláh még halgat, nagy butaságában.
Sem jóra, sem rosszra, nem gondol magában.
De tapló az oláh, csak szakra kell bele.
S lángba boríthatják, szép hadánkat vele.
Egyedül a rácok, horvátok, mozognak,
Még járják ha végre csizmadiat fognak.

kübb, mert ott a komédás fa lovainak a lábai ki törtek, és a fő rabinus ur oda jó lakni, és biztos értesítés szerint a panasz a megyei hatóságához be adatott, hogy puhatolassék ki és vizsgáltsáék meg, hogy ezen járdá építése miért lett felbe hagyva, és a város kövei mért vesznek ott kárba.

Suta Jankó téglá gyáros cigány utazása Beregszászba. —

Már mindjárt hét óra vót ostán esa társas kocsis zsidó nem akart elindulni, pedig azs én utam nagyon sillyetlen, mert nekem a törvényháznál vót dögöm, dik már még azt mondi hogy a kocsis mellé üljek, pedig olyan díjját fizetnem neki miut akár magá a vicispán, tán bizon fel akar tenni a kocsi tetejébe mint váltami tarinyát, hogy a feje lágy keményedjegy meg ánnak a három semd zsidónak, és ha megfizettem az utas pinzst hát mit akar tullem azs a lükergető, csak fogjon és indojon, mert most a törvény nem várnak utánam, meg azs ódal bórdatát is magámmal kell csipelni, ostán magá kirem míg azs ucsesá vigre ki ipolt kásárnya magázsinjog vezeteti ásta három vak lovát a kinek ösesen ván másfél seme, há magá sásor meg áll, ostán mégis gyalog kellet házsa jónni, mert azs nagy törvényházi urak a segin tánuk díjját a magá vak lovát után itiliek meg, meg azs újság csinálnók sem ad azs a Árányoló Sánygyor csak egy forintot egny napra, márágygjon neki a kászába há ú miáttá a segin ember a magá pizzit pótolja még a vak lovának is, a devlá csipje meg azs olyan pizs ostát; jójon Munkácsra, há ázt akárja tudni, hogy mit tud a segin ember azs ú törvényből, ostán itiljen magának akár azs forintot há a segin embertől sánálja, bibktyá azs a törvényháza is meg azs törvény is, be csinálnók ostán a segin ember míg be más-hát árá keskeny vásás mtgás pállóra a mit váltami tekenő pántoztól vettek váltimókr a Páphándy Péter idejébe, mig el nem kadtik a törvényházból váltámik vásás kertbe, hogy meg selidüljön, meg törvény vádás vót, — ányai sok tót orsági ember vót oda be rendelve, hogy azs nagy törvény háza csak úgy sákatt lefele mint váltami könyök, há a rájók nagyon vicsekádoznak benne, bibktyá azs ilyen törvényháza a hóvá eszer embert hozsnák fel eszerre, hogy áztá bünös törvinyt ki olvássák; álabb való egy kiástromi búcsuon mert ott legálább lehet kápní egy kis pizst, egy kis kálacsót itt meg a bibktyá vele, meg ázszáll a bűdös tömlöccsel fenyegetik meg azs urakát is nem csak a segin csigánt; fogja meg a devlá azs ilyen gyálázátosságot, már nem tudám hóvá kell lenni, azs a fő törvényházsának ánnak a leg főbb beregásos törvényházi törvinytűnek a kit úgy híjánk, hogy Árányol Sánygyor, azs ájtáka előtt állott váltami vin csunya drábbánt váltami rozsdás pódával, ostán

Hatodik lehellet

A horvátok pártútése.

Az alatt míg ezek itthon így történek, Im gyámóssé lett a bécsi eszérványok. Miniszterainkat, meg sem is kérdeztek, Báró Jellacicot már bána nevezték. Bána a párt útő horvát ország felett, Megis markolta már zágrában a nyelot Rajajics iktatta öt hivatalába, Rajajics a Bánaak, nálunk keze lába. Az ő hitü rácok, bel poklos érseke Kiti vádai anyi vér, és bitu teméredke. Kutya jár a kertben! mert hiszen tuljátok, Mily örös pápisták, a buzgó horvátok. Kik más hitü embert, meg sem szenvedhetnek, S a beiktató papot, lám megismeretjük, S im a két tünemény tisztában mutatja, Hogy nem hit a rác és horvát kapuzolatja. Hanem nyelv teszi az érdek rokonságot, Melyre építettek déli sláv országot.

(folyt. köv.)

vót a tetejébe surva egy nyás, jaj verje meg a devla mingyír frást knok, aló fel saláttam a felső giráclison ott meg vá-
lámi kisebb törvény hársat láttám, há mongyá válámi tinta nyáló,
hogy esa kirnyáló bíróság, his há kirnyál, há meglehet ást egy
kis nádrágusá vizzsel gyogyítáni há ászá vak esigány ássonny
senes vizet csinál a hársra, aszúttán kiniz egy vástág törvény te-
vő meg, egy sírkés háju törvény tevő, megint kérdem áttál á
kis tinta nyálótól, hogy, hog- hiják ázóokát; ázt mondja, hogy
ászá vástág törvény tevő Sárnyás Lácsi á másik meg Sálásy
Támás, esz á Sállásy Tamás ázt mondja ott válámi urák, hogy
válámi nyolos estendó ávás bűnös perir sász forintot fizessen,
vágy há nem tesscsik, hát tiz néprá á tömlöcsbe visi, hogy á
bibaktyá fogja meg, ázs ilyen törvényevist, his há á csigányt á
sürke lu lopásir meg bűnölík, ázt bizony nyolos estendó után
nem sábd meg tömlöcsölni, sem á bűnös törvényáiget sász fo-
rintir eládni, hogy á kutya nyájja meg á tálpat ázs ilyen tör-
vény tevősignek, muszáy lesek bejelenteni á hét semü táblára,
vágy ázs igazságos mesternek; dik máy milyen okos ást gon-
dója, hogy csák ú nállá lehet törvény hársát látni, meg á strá-
zs én inpitornál á ki porsójót ki sábjá á vigre hájtóknák, há
és kisáldók á kunyhóbul ostan ki vetem á hurkot ányai hárt-
rátkos kutrát be fogok, hogy ennek á törvény hársnak konser-
tot is csinálhatnák vele nem csak á tótkkal, háts ázs nem
törvény tevő, ást mondom, ázs is törvény tevő, de nem ázs á hol
ászs ócska pereket sász forintir licisálják, egye meg á fíreg áztá
vák lovást milyen lássán hájt.

K o r t e s .

Mikor á minapában á feloldón jártunk írók é művészek
(s egybeek), áz agglekkel barlang elélt megismerkedtem Sz—
i-va, Gömör megye egy képviselőjével. Mondom ott egy oda való
uri embernek, hogy menyire derék, kedves magyar ember ez á
Sz—i.

Mire az uri ember á következők beszélté róla:

Most á követ választások alkalmával történt, hogy volt
neki egy kortese, N a g y u r a m , á ki eredetére nézve n e m e s
ember. Á milyen illedelmes ember N a g y u r a m három esztendó
után beállni szokott követválasztási mozgalmakban, „érezven
emberi, nemesi és kortesi méltóságát”

Á mostani követválasztásban beállt á többi közt egyszer
Sz—i-hoz. (Lévéni ó á Sz—i főkortese.) Sz—i nem volt otthon,
hát á nagyságos asszonyainal erédit diskurzusba Nagy uram, csak-
hogy ezuttal annyira érezven emberit, nemesi é főkortesi méltó-
ságot, hogy az urnó már közel volt á síráshoz Nagy uram ektelen
parasztkodása miatt.

Akkor toppan be Sz—i é hája á történeteket; haraga
lobban, de főkortest megsem akarván rövid úton ellátnia meg-
érdemlettel elpohóssal, illedelemmel felszólította, hogy tessék
beszélni.

Mikor beérték á dolgozó szobába, ázt mondja Sz—i Nagy
uramnak:

— Nagy uram, maga nem viselte magát tisztelettel á fele-
ségem elött; há valamí közönséges paraszt volna Nagy István
uram, hát én ott magtá á helyszínená mindjárt úgy felfofoztam
volna, hogy szikrát hány á szemé; hanem maga nemes ember,
tehát másképen fogjuk á dolgot tisztába hozni.

Ekkor le emelt á fejgyev-tartótól két fringit.

— Fogja Nagy uram ezt á kardot; megvívunk mint nemes
emberhez illik. No vágjon ide, ne kíméljen.

Nagy uram nemesi tempónak tartva á dolgot, fel is emel-
te kardját, de abban á pillanatban á másik karddal úgy kitérté
ázt Sz—i á kezéből hogy á szoba másik végén hegyével á padlóba
furva állt meg, á másik é á következő pillanatokban úgy elkard-
lapozta Nagy uramat, hogy az csak úgy nyögött bele.

S Sz—i is lehötötte haragját, Nagy István uram is meg
volt olgédve, az ó „nemesi” mivoltának érzetében á megkard
lapzással.

Polgármesteri jelentés.

Beregenőcz vármegye köz nyelvölési egyletele Munká-
csón nyelvöl gyűlést tart Szent Mihály havának huszonötödik
napján. —

Pogármájster jelentek hogy miképpen fog á nyúves ebéd
megtartatni —

Disz szónokul Cseregő Antal mint egyuttal fu pohárnok
kiszemlélték, há Leokáda napjára akar vissza emlékezni, á
Nagy Zsigmond ur loval közik kitétték. —

Pompás bankot lessz. —

Nagy hiradó.

Vénus keze á Mythológiai Augor hősködések véd anygala
Belovári dialogos, divatos parádiái áz aszfalt betvársági
ütközésség közeppet; — Demijaneuticus Tournendor
Mythológiai értesítőjében. —

Haszpadí pomifúj!

In izavágum egy Augor file his reverendi mártius namus
á három grécia mellett húzok magamnak inkább ó fogom lö-
víz hallani, nemokorom gyilkos puska lövelis hallani — pif —
pif, hul van áz enyim Strósmajger megzem zóvi reverendába bujni
bele megvizsek zórom hír, hogy zen vagyon zegy el buko-
venti upáni Augor hús én párba) semmi kippen nem meg viga-
nózom, inkább magamnak é infózom meggyennek á le azenus
kütem Vénusoknál páris maradom védve á három Istén aszo-
nak vídje nekem gyilkos gojé elül egiszbe bujom é fele kálha
jukadba min rigi reverendás kereszt kezbe, kiállok Jezus Ma-
ria elmult á pif meg á paf, mert zenym reverenda Vénus ta-
karja bele hus reverer nem fástol tyilkos kójo röppítte — fitty —
ceskály fogok én tenjimenél órdog gergetni, pocskáj váreszki
czibil kopitán, — hűss — fuss . . . jon! Strósmajger bizkup . . .
piszup . . . még zegy kiesenyálk darab rája, á potim megzem
haszpadí pomiludánolni á Diliovizis kislányka tülbe meukette
én fel veszi zenym pátrák megzem zórdok eile keresztével; —
jaj jön zórdög — szene veres, fáje hegyes, bozse moj, — táj usz
— szvátí pomahájte — jaj — jaj gyilkos émlé bujom zenym
Vénuskával á zoltár mellé, vágy ziskola padba nagylánykák
fogom cenzura adni jó rajz csinálók, zenym vénusák meg cin-
dálnak nekem rajzólas — to — j — ó — s — t — a — n — á
— r — s — e — g — i — d . . . ! Folyoson ülök — gy — yee
— r — m — e — e — k — ny — ú — ú — v — a — e — l — l — e — e — k —

Mozsd jó, hogy áz apácza elmenté innen, ziskolába játszom
zenyem vénuskával, á játszóda kis bukuskával, én tantúom áz
nagy bususkáknak előadás fijen kálpanak kitűnő rajzbul, zenym
reverenda betokorja minden baj. —

Ulvasztam egyvil czivil kápatán kedde edgy rendő nekem
kell páter szogálni, meg parancs van lenni voják — reveren-
da vídje meg, kápatán nem tud csá já vótál vojáknál páter as
tyikáj óltárhoz meneküni zórdögöt temjia fustyelvet gergetem;
vonnájy óccá hí szjátóba dabá Ámíny táj uszi szjátí pomohaj. —

Egér fogó

Viz, viz, e-g-e-r-r-é - Cs Cs-r-r-e-g-i Tóni i-á-v-i
-á-á-p-e-l-l-á-t-a-ta-ny-u-v-e-s-e-e-k-cs-ó
-cs-e-l-é-k-e-k-e-k-m-u-n-k-á-cs-l-p-u-b
-l-i-k-u-m-o-s-o-k-m-i-n-t-a-cs-l-p-es-a-p
p-a-p-o-k-m-e-g-a-s-z-a-m-a-r-o-k-r-u-g-
d-o-s-n-a-k-ha-ni-ens-g-a-z-dá-j-o-k-P-á-
-r-b-a-j, t-ó-l-m eeg-sz-ó-k-j-e-k-a-b-á-t
-a-latt-hü-ly-e-e. **Ó-kori.**

Felelős szerkesztő é kiadótlajdonos:

Hajdu József.

Nyomatott Blayer Pinkász könyvnyomdájában Munkácsón.